

C. Golar:

Starinska balada.

Solnce vzele zarje so krvave —
iznad daljnih gor gredó oblaki
s temnimi, grmečimi koraki,
da se maje gora in planjave.

V belem hramu joka dekle Ana:
„S spanjem ni mi postelja postlana,
kar je ljubega mi vojska vzela,
je vesela ptica odletela.
Tam je, kjer buči topov rjojenje,
smrtno pesem poje bojno polje,
kjer se sliši do Boga trpljenje,
kmete, kneze, grofe smrt pokolje.
V sanjah pride Marko, prosi, vabi,
oj, da morem, v bitev divjo šla bi,
z rutico mu brisala bi čelo,
v zlato svilo stregla kri mu vrelo.“

Mesečina zemljo je oblila —
k svoji dragi je prijezdil Marko:
„Vstani, okno mi odpri, premila,
naj te vidim, moje solnce žarko!
Iz besneče groze, iz objema
smrti se ljubezen je izvila —
išče tožna gorkega sprejema.
V srcu hladnem ni ji več prostora,
težka je ločitev, ali biti mora:
Mrtev sem, po hladnem grobu vpije
moje truplo da si odpočije.“

K oknu je planila: „Kam si, ljubi?
 Ti moj solzni biser, jagnje belo,
 kam sedaj bi z žejnimi poljubi?
 Venec pletla sem iz rožmarina,
 da bi lepše mi bleščala lica,
 ko bi pirna klicala blazina.
 Bedna, zapuščena v pusti sili,
 krakam kakor v snegu lačna vrana,
 o, nedolžna žrtev, Jezus mili!“

Temna senca se ji tiho klanja,
 trudna zemlja v zvezd bleščanju sanja.

*

Bila svatba je velika, slavna,
 kakor že ni bila izza davna —
 pirovala rdeča je kraljica,
 plamen so žarela njena lica.
 K njej je bil povabljen Marko v svate.
 Iz ognjenih kelihov so pili,
 z zrni se svinčenimi gostili.

*ali je Cvetko Golar pesnik — ali je pesnik v tej dekadenčni
 dobi? In naveden odgovor: Da Golar je pesnik. Živel bo
 Prej ali slej si otrse dekadenca. — Da jo bo,
 temu prica počinjati spiv*

Pelin-roža.

Fantič,
 pelin-roža — cvetje grenko,
 jojme,
 to na vojski bo veselo!
 Ljubico dobiš okroglo, tenko,
 gromko njeno grlo bo grmelo.

Fantič,
 sto zvezd zlatih ti zasije,
 jojme,
 cvetje iz srca ti vzklije —
 pesem te zaziblje v mile sanje,
 kjer utihne jok in zdihovanje.

— • • —